

[Lilli Gyldenkilde]

ger. Og jeg skal lige love for, at det er et sort billede, der viser sig.

Nu kan det blive lidt bedre, og jeg skal anmode om, at ikke mindst regeringen i den kommende tid, vil være med til, at der ikke sker indskrænkninger på dette område, men at man tværtimod hele tiden rykker grænsen for, hvor langt man kan komme videre, en lille smule. Jeg forventer ikke, at det bliver med syvmeleskridt under den nuværende regering, men jeg forventer i hvert fald, at man vil rykke videre, for det er højest nødvendigt, at vi kommer videre.

Hermed har SF givet sin støtte til lovforslaget.

Glistrup (FP):

Den 29. maj 1990, altså i går, skrev to foreninger, nemlig Landsorganisationen i Danmark og Dansk Arbejdsgiverforening, et brev til vor statsminister. Dette brev, der er underskrevet for Landsorganisationen i Danmark af en mand, der hedder Finn Thorgrimson, og for Dansk Arbejdsgiverforening af en mand, der hedder Hans Skov Christensen, drejer sig om det lovforslag, som vi her har til behandling, og brevet munder ud i, at Dansk Arbejdsgiverforening og Landsorganisationen i Danmark skal henstille, at Folketingets tredje behandling af lovforslaget udskydes.

Nu er situationen den, at vor statsminister i hvert fald i denne sag ikke kan risikere at komme for ombudsmanden på grund af smøleri, for det lykkedes ham den samme dag at besvare brevet med at sige, at det vil han ikke, eftersom han bag sig har et enigt Socialdemokrati – det er det sidste ord i statsministerens svar.

Det har vi så fået bekræftet her af fru Helle Degn med hendes udtryk, at Socialdemokratiet går – for at citere ordret – »med fuld musik ind for dette lovforslag«, som altså Landsorganisationen i Danmark m.fl. ønsker at man skal udskyde behandlingen af.

Men det er altså blevet situationen, og vi skal selvfølgelig glæde os over, at fru Jytte Andersens tale i sidste weekend om, at nu skal vi ikke lade os dirigere af organisationer mere, i hvert fald er trængt ind i den socialdemokratiske gruppe; det er selvfølgelig altid et fremskridt her i danmarkshistorien.

Statsministeren var så venlig som bilag til sit svar at vedlægge et brev af 10. april, hvor Dansk

Arbejdsgiverforening faktisk i en enkelt sætning former det, hvori Fremskridtspartiet – hvis ikke vi havde lidt af en umanerlig talelyst – kunne have sammenfattet alt, hvad vi har at sige om dette lovforslag.

I det pågældende bilag til statsministerens brev fra i går står som Arbejdsgiverforeningens mening: »Det væsentligste er dog at finde frem til den bedst kvalificerede person uanset køn.« Hvor er det dog rigtigt skrevet af Dansk Arbejdsgiverforening, for det er det, det drejer sig om, og derfor er alle disse love, som statsminister og arbejdsminister, og hvem der nu ellers er, forsøger at gennemføre, og hvorefter mændene skal have halvdelen af pladserne, eller hvad det nu er, det går ud på, så ganske aldeles horribelt urimelige, for skal dette land komme op af møget, skal vi sørge for, at det er de bedste, der har de forskellige job, og det uanset, om der er en lille eller en stor forskel på de to køn. Det må være så hamrende ligegyldigt, og det er pjatteri, at Folketinget nu her på i hvert fald halvfjerdsindstyvende år skal blive ved med at give regler om disse forhold, som i stedet skulle have lov til at udvikle sig i livet i overensstemmelse med det, der hed lov nr. 100 fra 1921, nemlig at kvinder og mænd behandles ens, punktum. Det vedtog Rigsdagen i 1921, og der har ikke været nogen som helst grund til at tale mere om den sag siden 1921. Men det skal vi altså.

Nu åbner fru Helle Degn så i sit indlæg i dag – i øvrigt i modsætning til det, fru Lilli Gyldenkilde sagde – en ny front i debatten. Fru Lilli Gyldenkilde sagde ganske klart, at hun ønsker, at det princip, vi nu får vedtaget, bliver udvidet ved kommende lovgivning til endnu flere områder.

For fru Helle Degn var det en central sætning, da hun sagde, at det er notorisk, at dette her ikke kan gælde for ATP og for Lønmodtagernes Dyrtidsfond, for det gælder for statslige forvaltningsmyndigheder. Fru Helle Degn mente, at det var notorisk, at LD og ATP ikke skulle være statslige forvaltningsmyndigheder.

Det er notorisk, at fru Helle Degn dér ligger under for et pres fra organisationerne, og at hun ikke har annammet fru Jytte Andersens budskab fra afvigte weekend, for det er ganske aldeles åbenbart for en nøgtern betragtning, at ATP og LD er statslige forvaltningsmyndigheder ganske som Matrikeldirektoratet eller Er-